

ning af af stille vor Folkekirke saaledes som Grundloven har tilsigtet, at den skulde stilles.

Thomsen: Da Folketinget i Fjor behandlede Lovforslaget om Oprettelse af Menighedsraad, fremkom der stærk Kritik mod Lovforslaget. Det viste sig, at mange af Medlemmerne her i Tinget mente, at det gav alt for lidt Frihed og Ret for Folkekirkens Medlemmer til at tage Del i Kirkens Styrelse, og det blev gjort gældende, den Gang Lovforslaget blev endelig behandlet her i Tinget i sidste Samling, at det var et Minimum af Frihed og Ret, der blev givet Folkekirkens Medlemmer.

Naar vi atter i Aar skulle behandle Forslaget om Menighedsraad, som det kommer fra Landstinget, vil man opdage, at der er væsentlige Punkter, hvor det er blevet forandret endog i betydelig Grad. Det mest iøjnefaldende Punkt er vel nok det, at man har sat Bestemmelserne om Menighedsraadens Deltagelse i Præstevalget ud af Lovforslaget. Dernæst har man begrænset Lovforslagets Varighed til 6 Aar, og desuden er der andre mindre Ændringer. Om det første Punkt, at tage Menighedens Deltagelse i Præsteembedsbesættelse ud af Forslaget, vil jeg sige, at det maa selvfølgelig beklages. Det er en Forringelse af Lovforslaget endog i betydelig Grad. Men paa den anden Side er det værd at lægge Mærke til, at der — dog ikke uden Kamp — i Landstinget er blevet sat en Bestemmelse ind om, at Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet kan høre Menighedsraadene, naar der er Tale om at besætte Præsteembeder. Jeg lægger ikke lidens Vægt paa, at det er kommet ind i Lovforslaget, thi jeg haaber, at den nuværende højtærede Kirkeminister vil benytte sig af den Bemyndigelse, han der har faaet, til at spørge Menighedsraadene ved Besættelse af Præsteembeder, og ikke blot at spørge dem, men ogsaa tage Hensyn til det Svar, som Menighedsraadene give. Saa vil jeg desuden sige, at de Bestemmelser, der vare i Forslaget, da det forlod Folketinget i Fjor, vare af en saadan Beskaffenhed, at man ikke godt kan tænke sig, at et kirkeligt Udvalg, der i Fremtiden forhaabentlig faar med denne Sag at gøre, vil kunne unde Menighedsraadene mindre Indflydelse paa Præstevalgene, end der var bestemt i Forslaget her fra Folketinget. Jeg vil tværtimod haabe, at man kunde gennemføre Forslag om meget større Frihed og Ret for Menighedsraadene, end der da var Tale om.

Det næste Punkt, jeg skal omtale, hvor man i Landstinget har forandret Forslaget, er Valgrets- og Valgbarhedsbetingelserne. Som den højtærede Minister allerede har udtalt, har man forandret Udtrykket i § 4, hvor det før hed, at man for at have Valgret og Valgbarhed til Menighedsraad ikke maatte være afvist fra Nadveren, saaledes at man har sat Udtrykket fra Alderdomsforsørgelsesloven ind, nemlig at vedkommende ikke vitterlig har ført et Levned, der vækker Forargelse — der er nævnt som Eksempler bevislig Drikfældighed, Erhverv ved Utugt eller lignende. Jeg kan tænke mig, at ligesom der i Fjor stod Strid, om det var rigtigt at sætte dette om Nadveren ind i Lovforslaget, kan der komme Strid om, hvorvidt det er rigtigt, at man ombytter det saaledes, som Landstinget har gjort. Det kan der tvistes om. Jeg er tilbøjelig til at mene, at den Affattelse, Lovforslaget havde i Fjor, var i alt Fald mere kirkelig end den Affattelse, som det har i Aar. Man kan tale om Moralitet, og det taler man navnlig om over for saadant noget som Alderdomsforsørgelse, men her synes det mig, der var mere Grund til at tage rent kirkelige Hensyn. Man har desuden ogsaa forandret, men ikke i nogen væsentlig Grad, den Erklæring, som skal afgives af dem, der ønske at optages paa de kirkelige Valgsteder. Det skal jeg ikke opholde mig ved. Jeg mener, at den Forandring, der her er foregaaet, ikke har nogen vidt-rækkende Betydning, tværtimod, jeg synes, den er temmelig intetsigende. Derimod er der et andet Punkt, som jeg skal sige et Par Ord om.

I Forslaget, som det gik her fra Folketinget, var der indsat en Bestemmelse om, at Folk, der vare blevne afviste fra at blive optagne paa Valgstederne, kunde i sidste Instans faa deres Sag indanket for en Domstol. Det har man i Landstinget taget ud. Jeg vil indrømme, at naar man betragter Loven som midlertidig, har det ikke saa meget at sige, som hvis den skulde have blivende eller endelig Betydning, men ellers er det en betydelig Forringelse af Lovforslaget, at Landstinget der har taget alle de Bestemmelser ud, som angik Appel. Eftersom Forslaget nu er affattet, er det i sidste Instans Biskoppen, som afgør, om vedkommende skal have Valgret eller ikke. Jeg betragter denne Affattelse som meget uheldig, men man kan maaske slaa sig til Taals med, at da Loven ikke skal vare i mere end 6 Aar, faar man vel til den